

بیانات رهبر معظم انقلاب اسلامی در خطبه های نماز عید فطر - 1 / اسفند / 1374

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين. الحمد لله كلما حمد الله شيء و كما يحب الله ان يحمد و كما هو اهله و كما ينبغي لكرم وجهه و عزّ جلاله. احمده و استيعنه و استغفره و استهديه و اصلي و اسلم علي حبيبه و نجيبه و سيد خلقه سيدنا و نبينا ابي القاسم المصطفى محمد و علي آله الاطيبين الاطهرين المنتجبين. الهداة المهديين المعصومين المكرمين. سيما بقيّة الله في الارضين.

عید سعید فطر را به همه مسلمانان جهان و ملت عزیز ایران و به شما خواهران و برادران نمازگزار، تبریک و تهنیت عرض می کنم. این روز، روز بزرگی است و متعلق به نبی اکرم، حضرت خاتم الانبیا صلی الله علیه و آله و سلم و همه امت اسلامی در طول تاریخ است. روزی است که مسلمانان، بعد از گذراندن امتحان مهمّ سازنده تربیت کننده ماه مبارک رمضان، گویا در پیشگاه پروردگار عالم به حساب می نشینند و ماه رمضان خود را بر پروردگار خویش عرضه می کنند. در دعاهای شب و روز عید فطر، به این معنا اشاره شده است: «تقبل مئا شهر رمضان». ماه رمضان را در معرض قبول الهی قرار می دهند.

یک نکته ی دیگر هم در روز عید فطر هست و آن تصمیم جدّی برای آمادگی در طول سال، جهت حلول در ماه رمضان دیگر است. اگر کسی بخواهد در هر ماه رمضان، در ضیافت الهی وارد شود و اگر بخواهد در حوزه لیلۃ القدر و آن شبهای مبارک داخل گردد، باید از پیش خود را آماده کند. این آمادگی، آمادگی طول سال است که باید تصمیم آن را امروز بگیرید. بنا بگذارید که در سال آینده، در زندگی خود، آن چنان رفتاری داشته باشید که ماه رمضان، شما را بپذیرد و ضیافت الهی بر شما شیرین و مبارک شود. این، بزرگترین فیضی است که یک انسان می تواند ببرد و وسیله ای برای موفقیت در همه امور مربوط به دنیا و آخرت و مربوط به شخص و نزدیکان و جامعه اسلامی است.

برادران و خواهران عزیز! به این مطلب اجمالا اشاره کنم که در این نشئه هستی در عالم دنیا، افراد بشر مثل کسانی هستند که برای گذراندن دوره ای، به اردوگاهی برده می شوند. یک جمع دانش آموز یا نظامی یا اداری را در نظر بگیرید که برای آن که دوره ای را بگذرانند و خود را به یک سطح عالی، ترقی دهند و چیزهایی فرا گیرند، آنها را به اردوگاهی می برند و برایشان برنامه هایی می گذارند و وسیله زندگی در اردوگاه را فراهم می کنند و بعد از آن که این دوره را گذرانند و آنچه را که باید بفهمند، فهمیدند و آنچه را که باید به دست بیاورند، به دست آورند، آنها را از اردوگاه بیرون می برند تا در سطح بالاتری مشغول ادامه کار و زندگی شوند.

این جا، همان اردوگاه بزرگ است. هر روزی، هزارها هزار انسان، وارد این اردوگاه می شوند و هزارها هزار انسان، از این اردوگاه بیرون می روند تا خود را به مسیر هدف اصلی خلقت و سر منزل واقعی، نزدیکتر کنند. برای ما در این اردوگاه، برنامه هایی قرار داده شده است که با آن می توانیم خود را بالاتر ببریم و بسازیم و آماده ورود به سر منزل نهایی و حقیقی آفرینش انسان کنیم که همان لقاءالله است. ادیان، این برنامه ها را در طول زندگی، برای مردم معین کرده اند که چند گونه هم می باشد:

بعضی از این برنامه ها، از لحاظ معنوی و روحی و قلبی، رابطه انسان با خدای متعال را برقرار می دارد؛ مثل نماز و ذکر و توجه و تضرع و توسل به پروردگار و مثل بسیاری از عبادات دیگر.

بعضی از برنامه ها، اخلاقیات و ملکات انسان را تصحیح و عیوب را از روح انسان بر طرف می کند؛ مثل دستورهای اخلاقی که کبر و حسد و دنائت و لئامت و پستی و دروغگویی و خیانت را از ما دور می کند و انسان را کریم و با معرفت و با سماحت و با محبت و آمیخته به خصال عالی انسانی می سازد.

بعضی از برنامه ها، روابط فردی و اجتماعی ما را با انسانهایی که در این جهان و اردوگاه بزرگ هستند، تنظیم می کند. حتی رابطه ما با اشیاء و حیوانات را هم تعلیم داده اند و بعضی از تعالیم و برنامه ها، این رابطه را برای ما تنظیم می کند.

بعضی از این برنامه ها، فضای زندگی را قابل زیست می سازد؛ مثل برنامه حکومت، تشکیل دولت، امر به معروف و نهی از منکر، دشمنی با ستمگران، خوبی و نیکی با مردمان صالح و مؤمن، کمک به اصلاح امور عمومی جهان و جامعه، کمک به از بین بردن فقر و دیگر برنامه هایی که مربوط به سطح جهان و محیط زندگی و جوامع است. مجموع این برنامه ها، در این اردوگاه بزرگ و در این دوران زندگی، برای من و شما گذاشته شده است. علاوه بر اینها، در این محیط اردوگاه آموزشی تربیتی عظیمی که اسمش دنیاست، وسایل راحتی بشر هم گذاشته شده و به لذات جسمانی و جنسی او نیز توجه شده است؛ لذاتی که چشم و گوش و شامه و روح و عقل او را نوازش می دهد و او را خشنود می کند. اگر از این لذات، به شکل درستی استفاده شود، زندگی در این اردوگاه، شیرین هم می شود؛ یعنی هم رشد و ترقی می کنیم و هم خود را به کمال نزدیک می سازیم و هم آماده ی ورود به سر منزل نهایی آفرینش می شویم و هم در این دنیا از لذایذ مباح خدا داده زندگی، استفاده می کنیم که فرمود: «قل من حرم زینة الله التي اخرج لعباده والطيبات من الرزق».

شما در ماه رمضان و در فرصتهای بزرگ عبادتی، در واقع برای آن که این مجموعه برنامه ها را درست انجام دهید، خود را آماده می کنید. کسی که این برنامه ها را درست انجام دهد و آنچه را بر او لازم است، بجا آورد و زندگی و رفتار خود را تصحیح کند، از هنگام بیرون رفتن از اردوگاه هم نمی ترسد؛ چون دست او پُر است. در حلول ماه رمضان، بعد از هر نماز، مستحب است دعایی خوانده شود که در آن، این طور به پروردگار عرض شده است: «اللهم اصلح كل فاسد من امور المسلمين. اللهم سد فقرنا بغيرنا. اللهم غير سوء حالنا بحسن حالك». پروردگارا! بدی احوال ما را با نیکویی حال و لطف و فضل خود ترمیم و اصلاح کن. این را از خدا خواسته ایم. این، به دست خود من و شما هم هست.

باید مراقبت کنیم. باید در طول یازده ماه قبل از ماه رمضان، خود را آماده کنیم. اگر با آمادگی لازم، وارد ماه رمضان شویم، از ضیافت الهی بهره بیشتری خواهیم برد و برای سال آینده، یک درجه و یک سطح و یک کلاس بالاتر خواهیم رفت. آن وقت، هم در نفس و قلب خود و هم در محیط زندگی اجتماعی، آنچه شما را خشنود و راضی می کند، مشاهده خواهید کرد.

اساس برنامه تربیتی و همه برنامه های زندگی در اسلام، همین موارد است. هر کس باید واعظ خود باشد، خود را مراقبت کند، از تخطی خود مانع شود، امر به معروف و نهی از منکر هم بکند که آن امر خود به معروف و نهی خود از منکر و موعظه کردن خود، بر امر و نهی و موعظه دیگران مقدم است. این، همان تقوای الهی است که از ما خواسته اند. تقوا را مراقبت کنیم و به یکدیگر توصیه نماییم. من هم به شما برادران و خواهران توصیه می کنم که تقوای الهی را فراموش نکنید. بزرگترین محصول ماه رمضان، تقواست. آنچه را به دست آورده اید، حفظ کنید و برای سالهای آینده و ان شاء الله تا آخر عمر، افزایش دهید.

بار دیگر، این عید شریف را به همه برادران و خواهران؛ بخصوص به خانواده های معظم شهیدان و جانبازان و آزادگان عزیز و همه مفقودان و ایثارگران و کسانی که در راه خدا گامی برداشته اند و رنجی برده اند، صمیمانه تبریک عرض می کنم.

بسم الله الرحمن الرحيم

انا اعطيناك الكوثر فصل لربك وانحر ان شانك هو الابر.

بسم الله الرحمن الرحيم

والحمد لله رب العالمين. والصلاة والسلام على سيدنا و نبينا ابي القاسم محمد و علي آله الاطيبين الاطهرين المنتجبين. سيما علي امير المؤمنين والصديقة الطاهرة سيده نساء العالمين والحسن والحسين سيدي شباب اهل الجنة و علي بن الحسين و محمد بن علي و جعفر بن محمد و موسي بن جعفر و علي بن موسي و محمد بن علي و علي بن محمد والحسن بن علي و خلف الهادي المهدي القائم. حججك علي عبادك و امنائك في بلادك. و صل علي ائمة المسلمين و حماة المستضعفين و هداة المؤمنين.

درباره مسائلی که در خطبه دوم لازم است مطرح کنم، دو سر فصل را مورد توجه قرار می دهم و راجع هر کدام،

مختصری صحبت می‌کنم. اول، درباره وضع مسلمانان در سطح جهان و دوم درباره مسائل جاری و مهم کشور. درباره مسلمانان جهان، آنچه که حقیقتاً مایه رنج و تأسف و درد است؛ این است که مسلمانان، امروز به آن چیزی که بیش از همه احتیاج دارند، کمتر توجه می‌کنند و آن عبارت از بازگشت به اسلام و اتکا به قدرت اسلامی و استحکام پیوند بین مسلمانان و وحدت مسلمین است. علت این است که امروز، دشمنان اسلام در مقابل این دین، موضع خشن تر و حتی صریحتری اتخاذ کرده اند. در گذشته هم با اسلام، خیلی دشمنی و ستیزه شده است؛ اما امروز بیش از همیشه، این دشمنی خشن تر و صریحتر و ستیزه جویانه تر است.

در رأس این دشمنان هم، اتحاد شوم امریکا و صهیونیسم است. امریکا به عنوان رأس قدرت استکباری عالم و صهیونیسم به عنوان عامل فساد سیاسی و اخلال در روابط مسلمین با یکدیگر و اخلال در روند حرکت رشد ملتها و کشورهای اسلامی، عمل می‌کنند. این دو، با هم متحدند. متأسفانه وضعی که بسیاری از سران کشورهای منطقه عربی به خود گرفته اند - و توقع می‌رفت نسبت به غاصبان فلسطین و در مقابل این تجاوز فاضح و واضح و وقیحانه، موضع صحیحی اتخاذ کنند - وضعی است که مسلمانان را روز به روز در مقابل آن اتحاد شوم، ضعیفتر و خود آن دولتها را هم ضعیفتر و بی‌پشتوانه تر می‌کند. چه خوب بود رؤسای کشورهای اسلامی، قدر اسلام را که به آنها قدرت و شخصیت و استقلال و توانایی ایستادگی در مقابل زورگویان را می‌دهد، می‌شناختند و می‌دانستند. متأسفانه، بسیاری از سران مسلمان، قدر این نعمت بزرگ را نمی‌دانند.

اسلام می‌تواند به برکت ایمان و تعالیم عالی و نورانی و معارف و احکام مترقی خود، قدرتی را در کشورهای اسلامی به وجود آورد که هیچ کس نتواند به آن ملتها و کشورها زور بگوید و گردن کلفتی کند و چیزی را بر آنها تحمیل نماید. چرا از این قدرت عظیم استفاده نمی‌کنند؟

یک روز صهیونیستهای غاصب با پشتیبانی قدرت استعمارگر آن روز دنیا - یعنی انگلیسیها - آمدند در قلب کشورهای اسلامی و در نقطه حساس فلسطین، گوشه ای را گرفتند؛ بعد هم ادعای تشکیل دولت کردند و صاحب خانه ها را بیرون راندند. بعد از آن، دائماً به این طرف و آن طرف حمله و تجاوز کردند و زمینها را توسعه دادند تا تمام سرزمین فلسطین و بخشی از اردن و لبنان و سوریه را تصرف کردند.

امروز، تصرف غاصبانه آنها، مخصوص فلسطین نیست. اگر بتوانند باز هم این تجاوز و توسعه طلبی را ادامه خواهند داد. امروز، شرایط دنیا برایشان آماده نیست. صبر می‌کنند، آن وقتی که احساس کردند شرایط اطرافشان آماده است و می‌توانند، آن وقت باز هم تجاوز را ادامه خواهند داد.

آنها به این چیزهایی که امروز در اختیارشان است، قانع نیستند. آنها معتقدند که از آن طرف تا مدینه و از این طرف تا فرات، متعلق به آنهاست! آنها کشور عظیمی که منابع آبی کافی در اختیار داشته باشند، می‌خواهند. آنها در صددند بر تمام کشورهای اطراف خود و بر تمام منطقه خاورمیانه، سلطه اقتصادی و سیاسی و نظامی و اجتماعی داشته باشند. آنها به آنچه که امروز دارند، قانع نیستند.

کسانی که خیال می‌کنند اگر به زور و فشار امریکا، با صهیونیستهای متجاوز، پشت میز مذاکره نشستند، خود را از درگیری با این متجاوز و غاصب راحت خواهند کرد، اشتباه می‌کنند. آن رژیم غاصب نمی‌گذارد آنها راحت بمانند. اگر هم می‌گذاشت، حق نداشتند به خاطر فشار اسرائیل، با مذاکره و امضای خود، از سرزمین متعلق به مسلمین و ملت فلسطین بگذرند.

امروز، بعد از این که صهیونیستهای غاصب، در سرزمین فلسطین، خود را از خطر حمله ارتشهای کشورهای عربی - که تا چند سال قبل آنها را تهدید می‌کرد - خلاص کردند، به فکر دست اندازی به مناطق اقتصادی و سیاسی کشورهای دیگرند؛ آن هم باز با فشار امریکا! امریکاییها با انواع اهرمهایی که در اختیار دارند و با حربه های سیاسی - مثل حقوق بشر - و حربه های اقتصادی - مثل دخالت در مجامع جهانی و بنیانهای اقتصادی بین المللی - به یکایک کشورهای اطراف منطقه فلسطین و حتی کشورهای دور دست، آن قدر فشار می‌آورند که دولتهای ضعیفی که با اسرائیل رابطه ندارند، مجبور شوند با این رژیم غاصب رابطه برقرار کنند و آنهايي هم که رابطه دارند، آن را توسعه دهند! این فشار، برای آن است که راه را باز کنند تا اسرائیل غاصب وارد کشورها شود و در آن جاها تلاش اقتصادی و

فعالیت تجاری و بازرگانی کند و بر منابع ثروت کشورها تسلط یابد. این، خطر بزرگی است و امروز مسلمانان را تهدید می کند.

البته، بدیهی است آن غده سرطانی که گسترش پیدا می کند، اسرائیل غاصب و صهیونیسم است؛ اما آن دستی که به او کمک می کند، رأس استکبار جهانی - یعنی دولت امریکا - است. ملت‌های مسلمان، نباید این نکته را فراموش کنند؛ همچنان که ملت عزیز و شجاع و با غیرت و آگاه و هوشیار ما، با بیان و عمل و حضور در صحنه های سیاسی و دیگر صحنه های لازم، ثابت کرده است که فشار امریکا را تحمل نمی کند و آن را به صورت تودهنی، به خود او بر می گرداند.

شما ملت، به امریکا و دشمنان انقلاب و کسانی که می خواهند نام فلسطین و قدس شریف را از خاطره ها و ذهنها محو کنند، تو دهنی زدید. در روز بیست و دوم بهمن ماه و روز قدس این ماه رمضان، مردم ایران با همه وجود و با همه شور و شوق و انگیزه و شجاعت و غیرت و ایمانی که دنیا در این ملت سراغ دارد، بار دیگر نشان دادند که ایستاده اند. مرحبا بر شما ملت ایران. مرحبا بر این شور و شوق و ایمان. مرحبا بر این هوشیاری و آگاهی. آفرین بر این موقع شناسی. شما امسال، روز قدس و شاید روز بیست و دوم بهمن را از سال‌های قبل هم پرشورتر گرفتید. این، نشان آگاهی ملت ایران است. معلوم است ملت ایران می داند که امسال حضورش در صحنه، به خاطر وضع نابسامان مسلمانان و تجاوز طلبی روزافزون دشمنان اسلام، لازمتر است. شما این حضور را نشان دادید؛ خداوند از شما راضی باشد. قلب مقدس ولی عصر از شما خشنود و خوشحال باد که خوب می فهمید و خوب حرکت و عمل می کنید و خوب تشخیص می دهید. ملت‌های دیگر، باید از ملت ما یاد بگیرند. دولت‌ها هم باید قدر این نعمت عظیم را - که نعمت اسلام و ملت‌های اسلامی است - بدانند.

نکته دوم در باب مسائل داخلی خود ماست. به فضل پروردگار، کشور در حال حرکت به جلو است. دولت و مسؤولان و ملت تلاش می کنند، مملکت را می سازند؛ هم از لحاظ سازندگی اقتصادی و بنای بنیان‌های لازم در این کشور و هم از جهت معنوی و فرهنگی. البته، دشمن خیلی تلاش می کند که رخنه و نفوذ و تهاجم کند و ضربه بزند و نگذارد سازندگی انجام شود؛ اما در مقابل، کار می شود و به فضل پروردگار، این کار ادامه پیدا خواهد کرد. هم مسؤولان که انصافاً با ایمان و علاقه و دلسوزی و کاردانی و لیاقت، مشغول تلاش و خدمت هستند و هم آحاد و گروه‌های مردم در بخش‌های مختلف، باید این تلاش را ادامه دهند و ادامه هم می دهند.

مسأله نقد و نزدیک ما، مسأله انتخابات است که من یک بار دیگر به همه عرض می کنم: انتخابات و مجلس شورای اسلامی مهم است. مجلس قوی و با ایمان و انقلابی که این آرمان‌ها را بفهمد و بشناسد و به آن پایبند باشد، مهم است و نبودن چنین مجلسی، یا ضعیف بودن آن، یا اختلال در آن، برای ملت یک خسارت و خسران بزرگ است. شما با آگاهی و دقت و مراقبت خود، می توانید مجلس خوب را تشکیل دهید.

ببینید و بفهمید چه کسی را به مجلس می فرستید. آن کسی که به عنوان وکیل این ملت انقلابی و مؤمن و شجاع به مجلس می رود، باید انقلابی و مؤمن و شجاع باشد. اگر نگوئیم شجاعترین و مؤمن‌ترین و انقلابی‌ترین؛ لااقل در سطح این توده عظیم مردم که این گونه از خود درخشش نشان می دهند، باشد.

آن کسی که اسلام را نمی پسندد و مقررات اسلامی را قبول نمی کند و برای خاطر دل بیگانگان و خوشامد دیگران، به انقلاب و ارزش‌های انقلابی اهانت می کند و یا به خاطر ترس از دیگران، به جای این که به ملت گرایش نشان دهد، به دشمن گرایش نشان می دهد و آن کسی که تقوای لازم را ندارد و اهل معنویات نیست و اهل دنیاست و فقط برای نام و نشان و استفاده شخصی، این مسؤولیت را می خواهد، او لایق و شایسته این کار نیست.

دنبال آدم‌های مؤمن و شجاع و انقلابی و کسانی که بتوانند قدرت این ملت را - که در سایه ارزش‌های انقلابی است - حفظ کنند، باشید. کسانی که وقتی قوانینی می گذارند و موضعی می گیرند و نطقی می کنند، همه در این جهت باشد. این طور آدمی، شایسته آن است که به عنوان وکیل این ملت، به مجلس شورای اسلامی برود؛ آن کسی که بفهمد امام چه می گفت، چه می خواست و چرا می خروشید.

وکیل آینده مجلس، باید دنبال راه امام و در خط او باشد؛ آن مرد بزرگ و انسانی که دشمنانش هم به عظمت و

صداقت و شجاعت او اذعان و اعتراف می کردند. آن انسانی که ایران ضعیف و وابسته را از چنگ آدمهای فاسد و مدیران نالایق و وابسته بیرون آورد و به دست خود ملت داد. آن انسانی که توانست حرکت مردم را هدایت و این ملت را مجتمع و متحد کند و در راه آن هدف عظیم، به حرکت بپردازد.

خط امام و ارزشها و وصیت نامه او را فراموش نکنید. آنچه را که این ارزشها به شما می آموزد، آنها را در آدمی سراغ کنید و وقتی پیدا کردید؛ قربة الی الله و محض رضای خدا، نام او را در صندوق رأی ببندازید. این، مجلس شورای اسلامی لایق شما و این ملت می شود. کار را این طور دنبال کنید.

بحمدالله مجلس شورای اسلامی در این چهار دوره خوب بوده است. البته، همیشه در این مجلس، همه گونه آدم و همه طور فکر و سلیقه سیاسی ای وجود داشته است. حتی کسانی که جزو اقلیتهای دینی بودند و مسلمان نبودند؛ اما در کنار هم میهنان مسلمان خود، در راه حاکمیت و اقتدار جمهوری اسلامی - که اقتدار ملت ایران و عظمت و شوکت کشور است - زحمت کشیدند و تلاش و خدمت کردند.

من می دانم که در این دوره هم، لطف و فضل و کمک پروردگار عالم، شامل حال شما خواهد بود و مجلس، مجلس خوبی خواهد شد و حضور مردم - به فضل پروردگار - حضور خوبی خواهد بود. شوق و شور و ایمان و انگیزه و دشمن شناسی و موقع شناسی این ملت، نمی گذارد دشمن در اهداف و مقاصد خود کامیاب شود. دشمن می خواهد مجلس ضعیف باشد و انتخابات شور و شوق نداشته باشد و رأی دهندگان کم باشند. دشمن مایل است آنچه که برای این ملت لازم است، انجام نشود؛ ولی این ملت نخواهد گذاشت.

رحمت خدا بر امام و شما مردم و مسؤولان دلسوز و مؤمن و کسانی که راه درست را پیش پای مردم بگذارند و آنان که این راه را طی کنند و بروند.

بسم الله الرحمن الرحيم

والعصر انّ الانسان لفي خسر الا الذين امنوا و عملوا الصّالحات و تواصوا بالحقّ و تواصوا بالصّبر.
والسّلام عليكم و رحمة الله و بركاته